

gelserne i § 3 og uanset de i § 4 fastsatte Begrænsninger. Denne Bestemmelse gælder ogsaa Genforsikring af den tilbagestaaende Del af Risikoen i Henhold til en Krigs-Søforsikring, efter hvilken Forsikringsselskabernes Ansvar ved Lovens Ikrafttræden er begyndt.

§ 7 fastslaaer, at den tegnede Garantikapital hæfter for Instituttets Forpligtelser, og at det *Overskud*, som maatte fremkomme ved den endelige Opgørelse af Instituttets Regnskab ved Forsikringsvirksomhedens Ophør, fordeles mellem de i § 1 nævnte Garanter i Forhold til den af dem tegnede Garantikapital.

Kommer Danmark i Krig, skal Instituttet ophøre med at tegne Forsikringer (§ 8).

I § 11 bestemmes, at Loven træder i Kraft straks og har *Gyldighed* til den 30. April 1942, medmindre der ved Lov træffes anden Bestemmelse. Handelsministeren kan dog bestemme, at Instituttets Forsikringsvirksomhed skal ophøre forinden Udløbet af Lovens Gyldighedstid.

Det af Handelsministeren fremsatte Lovforslag gik igennem begge Rigsdagens Ting uden Udvalgsbehandling og med enstemmig Tilslutning fra alle Sider. I *Folketinget* ønskede *Prieme* (K. F.) oplyst, om Vareforsikringen kunde tegnes i fremmed Mønt, og om der ved Forsikringsbeløbets Fastsættelse kunde ventes taget Hensyn til en eventuel Stigning i Prisen for de paagældende Varer i Tidsrummet mellem Ordrens Afgivelse og Afskibningen, hvilket under Verdenskrigen havde vist sig at være af væsentlig Betydning. *Handelsministeren* svarede hertil, at han i nogen Udstrækning maatte overlade Lovens Praktisering til den kommende Bestyrelse. I øvrigt pegede han paa Bestemmelsen i § 4 om, at coutumemæssig Tillægforsikring paa Basis af gældende Dagspris paa Afskibningsstedet kan tegnes. — I *Landstinget* gjorde *Villemoes* (V.) gældende, at det var en temmelig lav Avanceprocent man havde regnet med i § 4. Da de interesse-rede Parter paa Forhaand havde tiltraadt Lovforslaget, ønskede han dog ikke, at der skulde ændres noget i den Ordning, man var enedes om. *Hendriksen* (K. F.) slog til Lyd for, at man overvejede Oprettelsen af en Institution, der kunde dække Ejerne af Varelagre paa Landjorden mod Tab som Følge af Bombeangreb eller lignende dermed i Forbindelse staaende Risiko. Ministeren var villig til at forhandle herom, hvis Erhvervene ønskede det, men hidtil havde han ikke modtaget nogen Henvendelse angaaende det rejste Spørgsmaal.
